

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5CoPr/10/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613202366
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5613202366.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobkyne: T. L., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom v D. S. XXX, právne zastúpenej JUDr. Martinom Cibulom, advokátom, so sídlom v D. P., M. F. XXX/X, proti žalovanému: Roľníckemu družstvu v Pribyline, so sídlom v Pribyline, IČO: 00 195 731, právne zastúpenému: HKP Legal, s.r.o., advokátskou kanceláriou, so sídlom v Bratislave, Sasinkova 6, o náhradu mzdy vo výške 4.433,04 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 5Cpr/1/2013-87 zo dňa 15.7.2014, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č.k. 5Cpr/1/2013-87 zo dňa 15.7.2014 zamietol žalobu. Žalobkyňu zaviazal k povinnosti zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 1.248,03 eur na účet právneho zástupcu žalovaného v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa domáhala voči žalovanému náhradu mzdy v celkovej výške 4.533,04 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončil fikciou dohody podľa ust. § 79 ods. 3 písm. a) Zákonníka práce a to uplynutím výpovednej doby dňa 31. 05. 2011. Keďže žalovaný nepridieval žalobkyňu prácu podľa pracovnej zmluvy a od 14. 03. 2010 do 31. 05. 2011 jej neposkytol mzdu, má za to, že u žalovaného išlo o iné prekážky na strane zamestnávateľa. Uvedené zakladá právnu povinnosť zamestnávateľa poskytnúť jej ako zamestnancovi náhradu mzdy v sume jej priemerného zárobku.

Žalovaný tvrdil, že žalobkyňu nebolo možné ďalej zamestnávateľ, keďže z dôvodu organizačných zmien bolo jej pracovné miesto zrušené, a preto nebolo možné jej pridelať prácu. Okrem toho žalobkyňa odmietla vykonávať inú ponúknutú prácu.

Vykonaným dokazovaním a to z pripojeného spisu Krajského súdu v Žiline sp.zn. 19Cb/16/1997 mal súd prvého stupňa preukázané, že rozhodnutie predstavenstva žalovaného zo dňa 21.5.192 o zrušení členstva žalobkyne u žalovaného je neplatné. Žalobkyňi bola právoplatne priznaná peňažná náhrada v súvislosti s vyslovenou neplatnosťou zániku jej členstva u žalovaného za obdobie od 01. 08. 1992 do 13. 03. 2010. Žalovaný dal listom zo dňa 27. 01. 2011 žalobkyňu výpoveď z pracovného pomeru z dôvodu, že jej pôvodné pracovné zaradenie - funkcia kalkulačnej účtovníčky zanikla a žalobkyňa odmietla ponúknutú

prácu vo funkcii denného informátora. Výpoveď z pracovného pomeru napadla žalobkyňa žalobou na okresnom súde, pričom čiastočným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 03. 05. 2012 bolo určené, že skončenie pracovného pomeru žalovaným so žalobkyňou výpoveďou z 27. 01. 2011 podľa § 63 ods. 2 písm. b/ Zákonníka práce je neplatné a pracovný pomer žalobkyne u žalovaného netrvá. Súd tak rozhodol z dôvodu, že žalobkyňa nepreukázala, že oznámila po doručení výpovede z pracovného pomeru zamestnávateľovi v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával. Pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončil tzv. fikciou dohody podľa § 79 ods. 3 písm. a/ Zákonníka práce, a to uplynutím výpovednej doby dňa 31. 05. 2011.

V predmetnom konaní sa žalobkyňa domáha priznania náhrady mzdy, z dôvodu prekážky na strane zamestnávateľa, a to za obdobie od 14. 03. 2010 do 31. 05. 2011. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobkyňa v uvedenom časovom období nevykonávala žiadnu prácu pre žalovaného. Rovnako nebolo sporné, že žalovaný neprideloval žalobkyňu prácu v zmysle jej pôvodného pracovného zaradenia (funkcia kalkulačnej účtovníčky), keďže táto funkcia zanikla. Súd mal tiež preukázané, čo nebolo medzi účastníkmi konania sporné, že v dôsledku organizačných zmien došlo k zrušeniu funkcie kalkulačnej účtovníčky. Podľa súdnej praxe v prípade, ak zamestnávateľ nemôže z dôvodu organizačnej zmeny pridelať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy (napr. pre to, že funkcia zastávaná zamestnancom bola zrušená) a nedošlo k zmene pracovnej zmluvy alebo k platnému preradeniu na inú prácu, ide o prekážku v práci na strane zamestnávateľa. Súd však zdôraznil, že samotná existencia organizačnej zmeny, v dôsledku ktorej zamestnávateľ nepridelať zamestnancovi podľa pracovnej zmluvy prácu, však sama o sebe podľa judikatúry nezakladá vznik nároku na náhradu mzdy pre prekážku na strane zamestnávateľa. Ďalšou nevyhnutnou podmienkou je, že zamestnanec je schopný a pripravený túto prácu konať, len vtedy možno konštatovať, že ide o tzv. inú prekážku v práci na strane zamestnávateľa bez ohľadu na to, či nemožnosť pridelať prácu bola spôsobená objektívnou skutočnosťou, príp. náhodou, ktorá sa zamestnávateľovi prihodila alebo či ju zamestnávateľ svojím konaním spôsobil (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 21 Cdo 353/2002). Pokiaľ ide o prejednávajúcu vec, je logické, že pokiaľ bolo pôvodné pracovné zaradenie žalobkyne zrušené, tak žalovaný ako jej zamestnávateľ, jej nemohol pridelať prácu podľa dohodnutých pracovných podmienok, avšak táto samotná skutočnosť bez ďalšieho nezakladá nárok žalobkyne na náhradu mzdy. Relevantné je zistenie, či zamestnanec je schopný a pripravený prácu vykonávať.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvého preukázané, že žalobkyňa bola podľa správy Sociálnej poisťovne, pobočka Liptovský Mikuláš uznaná za invalidnú do 05. 08. 2010. Z uvedeného vyplýva, že zdravotný stav žalobkyne jej neumožňoval v žalovanom období od 14. 03. 2010 do 05. 08. 2010 vykonávať prácu, preto súd prvého stupňa konštatoval, že žalobkyňa nespĺnila požiadavku schopnosti zamestnanca vykonávať prácu, keďže schopnosť zamestnanca vykonávať prácu je daná aj jej zdravotným stavom. Preto žalobkyňa za uvedené obdobie nemohol vzniknúť nárok na náhradu mzdy z dôvodu nepridelenia práce pre prekážky na strane zamestnávateľa. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že na strane žalobkyne nebola splnená ani požiadavka pripravenosti vykonávať prácu pre žalovaného, pričom pod pripravenosťou je potrebné rozumieť skutočný záujem zamestnanca vykonávať prácu. Žalobkyňa, ktorú zaťažovalo dôkazné bremeno nepreukázala, že v rozhodnom období prejavila skutočný záujem a pripravenosť pracovať. Deklarovala síce vôľu pracovať, ale len na pôvodnom pracovnom zaradení, hoci v tom období vedela, že uvedené pracovné miesto bolo dlhodobo zrušené. Podľa súdu prvého stupňa je potrebné dôsledne rozlišovať medzi záujmom zamestnanca vykonávať prácu na jednej strane a výlučným riešením mzdových nárokov na strane druhej. I keď pracovné miesto žalobkyne bolo zrušené, súd prvého stupňa zdôraznil, že pracovný pomer naďalej trval, a preto bolo namieste od žalobkyne očakávať, že na vzniknutú situáciu bude adekvátnym spôsobom (pokiaľ mala seriózny záujem pracovať) reagovať, nezostane pasívna čakajúc len na iniciatívu zo strany žalovaného a prejaví smerom k zamestnávateľovi skutočný záujem o prácu. Pripravenosť a schopnosť žalobkyne vykonávať prácu je potrebné vyhodnotiť aj z ďalšieho hľadiska. Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že naposledy vykonávala prácu (na mestskom úrade) v roku 2000, od uvedenej doby vôbec nepracovala, uvedená strata pracovných návykov sa preto významnou mierou podieľala na schopnosti žalobkyne vykonávať prácu. Sama pripustila, že v dôsledku dlhodobej absencie praktických skúseností by mala problém vykonávať akúkoľvek prácu. Toto tvrdenie uviedla v čase konania sp.zn. 8C/169/2011, no je potrebné si uvedomiť, že dlhodobý časový odstup od posledného vykonávania práce žalobkyňou pretrvával aj v žalovanom období v rokoch 2010 - 2011. Nemožno tiež opomenúť, že žalobkyňa v rozhodnom období - novembri 2010 odmietla ponuku žalovaného vykonávať prácu denného informátora

z dôvodu, že trvala na zaradení na pôvodne pracovné miesto. Žalobkyňa pripustila, že ponuku práce odmietla z princípu, že po rokoch súdenia neskončí na vrátnici. Už v konaní sp.zn. 8C/169/2011 bolo súdom konštatované, že žalobkyňa netvrdila a ani nepreukázala, že po doručení výpovede z pracovného pomeru oznámila žalovanému, aby ju naďalej zamestnával. Z uvedeného vyplýva, že ani po doručení výpovede zo dňa 27. 01. 2011 do skončenia pracovného pomeru (31. 05. 2011) neprejavila žalobkyňa skutočný záujem vykonávať prácu. Preto s poukazom na vykonané dokazovanie súd prvého stupňa žalobu zamietol, keď vykonaným dokazovaním nemal preukázanú jej dôvodnosť.

Proti tomuto rozsudku žalobkyňa podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie. V odvolaní uviedla, že prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania zistený skutkový stav nesprávne právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonan navrhnuté dôkazy a v konaní došlo aj k iným vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Predovšetkým žalobkyňa považuje za nesprávne tvrdenie prvostupňového súdu, že zdravotný stav žalobkyne jej neumožňoval v žalovanom období od 14.3.2010 do 5.8.2010, kedy bola uznaná za invalidnú, vykonávať prácu. Prvostupňový súd bez ďalšieho dokazovania konštatoval, že žalobkyňa nespĺnila požiadavku schopnosti zamestnanca vykonávať prácu. Podľa názoru žalobkyne skutočnosť, že bola v uvedenom období uznaná za invalidnú, nepreukazuje jej neschopnosť vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy. Je bežnou praxou, že zamestnanec, ktorý bol uznaný za invalidného, naďalej vykonáva prácu podľa pracovnej zmluvy, spĺňa požiadavku schopnosti vykonávať prácu a navyše takýto zamestnanec požíva v pracovnoprávných vzťahoch aj zvýšenú ochranu. Prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal schopnosťou žalobkyne vykonávať prácu, resp. či jej zdravotný stav, pre ktorý bola uznaná za invalidnú, umožňoval vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy. Ďalej žalobkyňa nesúhlasí ani s tvrdením prvostupňového súdu, že neprejavila skutočný záujem vykonávať prácu a bolo namieste od žalobkyne očakávať, že na vzniknutú situáciu bude adekvátnym spôsobom reagovať. Prvostupňový súd na jednej strane vyhodnotil údajnú pasivitu žalobkyne ohľadne prejavovania skutočného záujmu o prácu v prospech žalovaného a na druhej strane v neprospech žalobkyne. Pritom však pasivitu a nezáujem žalovaného o pridelenie práce žalobkyne, prípadne o riadne a platné ukončenie pracovného pomeru, žalovanému na ťarchu nepričítal a touto okolnosťou sa vôbec nezaoberal. Navyše žalobkyne povinnosť dopytovať sa žalovaného o pridelenie práce nevyplývalo zo žiadneho pracovného predpisu. Žalobkyňa taktiež nie je povinná prijať ponuku inej práce ako tej, ktorá jej vyplýva z pracovnej zmluvy. Žalobkyňa bola pripravená vykonávať svoju prácu podľa pracovnej zmluvy, čo jej nebolo žalovaným umožnené. Rovnako prvostupňový súd nedôvodne pričítal na škodu žalobkyne stratu pracovných návykov, čo je pri posudzovaní nároku na náhradu mzdy z dôvodu prekážok v práci na strane zamestnávateľa absolútne irelevantné. Je potrebné uviesť, že dlhodobá absencia pracovných návykov bola spôsobená konaním žalovaného. Žalobkyňa ďalej zdôrazňuje, že žalovaný si bol vedomý nárokov žalobkyne, keď si ju predvolal na stretnutie za účelom doriešenia pracovnoprávných záväzkov. Prvostupňový súd nevykonan ani žalobkyňou navrhnuté dôkazy, a to správu lekára o zdravotnom stave žalobkyne a výsluch žalovaného. V tejto súvislosti žalobkyňa poukazuje na to, že je potrebné rozlišovať medzi zdravotným stavom, pre ktorý bol žalobkyne priznaný status invalida a zdravotným stavom súvisiacim s artritídou, ktorá jej neumožňovala pracovať na ponúknutej pracovnej pozícii denného informátora v chladnom a vlhkom prostredí, čo malo byť preukázané navrhnutými dôkazmi, ktoré prvostupňový súd odmietol vykonať. Žalobkyňa podáva odvolanie aj voči výroku o trovách konania, ktorým súd uložil žalobkyne povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 1.248,03 eur, keď žalobkyňa považuje trovy konania pozostávajúce z náhrady hotových výdavkov na cestovné a z náhrady za stratu času za neúčelné. Právny zástupca žalovaného má síce sídlo registrované v Bratislave, avšak na svojej internetovej stránke má uvedenú aj pobočku v Liptovskom Mikuláši na adrese ul. 1. mája 709, objekt „Liptáčik“, pričom táto pobočka právneho zástupcu žalovaného poskytovala právne služby ešte pred začatím tohto konania a aj v súčasnej dobe poskytuje právne služby. Táto skutočnosť je známa aj prvostupňovému súdu, keďže právny zástupca žalovaného opakovane zastupuje účastníkov v konaniach vedených na Okresnom súde Liptovský Mikuláš. Nemohlo preto dôjsť k účelne vynaloženým trovám konania pozostávajúcich z náhrad hotových výdavkov a náhrady za stratu času, nakoľko splnomocnenec právneho zástupcu žalovaného vykonáva svoju činnosť v Liptovskom Mikuláši a nemohli mu vzniknúť trovy pozostávajúce z náhrad hotových výdavkov a náhrady za stratu času na ceste z Bratislavy do Liptovského Mikuláša, resp. tieto náklady mu mohli vzniknúť, ale za iným účelom. Navrhol preto, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie alebo aby vyhovel žalobe v celom rozsahu a žalobkyne priznal právo na náhradu trov konania.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný. Uviedol, že žalobkyňa na jednej strane zdôvodňuje svoj nárok nepridelovaním pôvodného druhu práce, resp. práce zodpovedajúcej pôvodne dohodnutým podmienkam, na druhej strane na otázku súdu na pojednávaní dňa 15.7.2014 na aké pracovné miesto by ju mal žalovaný zaradiť, povedala, že účtovníkom už nie, tak na pomocné administratívne práce. Je potrebné zdôrazniť, že ani pomocné administratívne práce nezodpovedajú pôvodne dohodnutým podmienkam v pracovnej zmluve. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa bolo ochotná prijať inú prácu ako pôvodne dohodnutú, avšak svoj nárok opiera len o nepridelovanie pôvodnej práce. Inú ponúknutú prácu (z objektívnych príčin nezodpovedajúcu pôvodne dohodnutým podmienkam) však prijať odmietla. Pokiaľ žalobkyňa argumentuje, že súd sa vôbec nezaoberal jej schopnosťou vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy, žalovaný poukazuje na vyjadrenie samotnej žalobkyne na pojednávaní dňa 15.7.2014, na základe ktorého žalobkyňa nie je schopná písať ručne ani na počítači 8 hodín a to z dôvodu artritídy. Pôvodne dohodnutá práca však predpokladala ručné písanie, ako aj písanie na písacom stroji (keďže v danom období osobné počítače ešte neexistovali), čo je nepochybne náročnejšie, ako písanie na počítači. Pokiaľ by si mala žalobkyňa riadne plniť svoje pracovné povinnosti (a to aj v zmysle pôvodne dohodnutých podmienok), predpokladá sa písanie či už ručne alebo na stroji v rozsahu minimálne 7,5 hodín denne. Čo sa týka odvolateľkou vytýkaných neúčelných uplatnených trov súdneho konania zo strany právneho zástupcu žalovaného, tento uvádza, že má sídlo registrované na Sasinkovej 6 v Bratislave a rovnako aj substitučný splnomocnenec má sídlo na rovnakej adrese. Je pravdou, že na webovom sídle právneho zástupcu odporcu je uvedená pobočka v Liptovskom Mikuláši, avšak táto informácia je zverejnená až od 1.7.2013. Pobočka v Liptovskom Mikuláši do tej doby (1.7.2013) spĺňala len funkciu administratívneho priestoru bez stálej účasti advokáta a právne služby boli poskytované klientom na základe vzájomného dohovoru s klientom a osobitného vycestovania advokáta do Liptovského Mikuláša. Stála prítomnosť advokáta v pobočke právneho zástupcu odporcu je daná až od 1.7.2013. Uvedené skutočnosti preukazuje aj to, že právny zástupca odporcu si neuplatnil cestovné náklady spojené s pojednávaním dňa 15.7.2014, kedy sa už v tom čase trvalo nachádzal v pobočke v Liptovskom Mikuláši. S poukazom na uvedené navrhol, aby krajský súd ako súd odvolací rozsudok okresného súdu potvrdil a priznal odporcovi (v odvolaní je nesprávne uvedené navrhovateľovi) náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu ustanovenom v § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p. vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

Podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania účastníci, konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť potrebnú pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia a to v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery aj primerane vysvetlil.

Len na zdôraznenie správnosti odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že sa nestotožnil s tvrdením odvolateľky, že prvostupňový súd sa nezaoberal jej schopnosťou vykonávať prácu, resp. či jej zdravotný stav, pre ktorý bola uznaná za invalidnú, umožňoval vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy. V konaní bolo preukázané, že žalovaný neprideloval žalobkyni prácu v zmysle jej pôvodného pracovného zaradenia (funkcia kalkulačnej účtovníčky), keďže táto funkcia zanikla a to v dôsledku organizačných zmien. Aj keď povinnosť dopytovať sa o pridelovanie práce nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, s čím odvolací súd súhlasí s odvolateľkou, je aj pravdou tá skutočnosť, že zákonné predpisy nemôžu obsiahnuť úpravu všetkých možných vzniknutých situácií, a preto pokiaľ má zamestnanec skutočný záujem pracovať, o pridelovanie práce sa prirodzene zaujíma. Preto s poukazom na uvedené odvolací súd nemohol prisvedčiť argumentom odvolateľky, na ktorý založila svoje odvolanie, ktoré odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

Odvolateľka v odvolacom konaní nebola úspešná, preto jej nepatrí právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa ust. § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. Úspešný bol žalovaný, ktorý aj keď si uplatnil právo na náhradu trov odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva, pretože jeho písomné vyjadrenie k odvolaniu neobsahovalo žiaden právny rozbor vo veci, obsahovalo len opakovanie skutočností, ktoré boli preukázané v rámci prvostupňového konania a vysvetlenie dôvodnosti priznania trov prvostupňového konania.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.